

ORDEN
RETTFERD
FRED

Januar 1978
Nr. 1 - 27. årgang
Løssalg kr. 3,—

NORSK KOMMUNEFORBUND VIL HA RETTSLØSE TILSTANDER I LANDET VÅRT

MEDLEMMENE PROTESTERER MOT LEDELSENS MAKTMISBRUK

Medlemmene i Norsk Kommuneforbund har ikke lengere tillit til sine ledere.

I de senere år har forbundet foretatt flere utspill som smaker av maktmisbruk. En rekke viktige saker er avgjort uten at medlemmene har fått anledning å influere på vedtakene, og det hevdes at ledelsen har valgt en linje som flertallet av de langt over hundre tusen medlemmer

ikke vil akseptere.

Den store økonomiske støtten til Arbeiderpartiet har tidligere vakt misnøye, og ennå har ikke «bølgene lagt seg» etter det kjempebeløp forbundet ga partiet under siste valgkamp.

Nå er det streiken i kollektivtrafikken som er årsaken til kraftig kritikk. Meningen var at hele landet skulle trekkes inn i streiken, men etter overveielser ble

det besluttet at den bare skulle omfatte Oslo-området.

Det var gjennom avisene medlemmene fikk meldingen om at de skulle ut i streik 1. desember. Den ble organisert som en protest mot lagmannsrettens dom over *Farre* og *Hadland*, som ble tilkjent hver sine åtti tusen kroner i erstatning for oppsigelsene fra Oslo sporveier.

Det hele kom som en over-

rumpling på medlemmene, og det ble rettet henvendelser til Norsk Kommuneforbund hvorfor det ikke ble reagert på samme måte når det gjaldt andre ansettes standpunkt og oppførsel på arbeidsplassen. Som kjent jobber det venstregrupper i bl.a. Oslo Sporveier, som har gjort større vesen av seg enn det de to nasjonalister gjorde. «Og skal (Forts. side 6)

Harald Tusberg var et meget fremmelig barn

Programsekretær i TV Harald Tusberg var fem år i 1940, men han må ha vært et meget fremmelig barn, for han husker nøyaktig hvordan Vidkun Quisling så ut da han leste opp sin regjeringserklæring. Hør bare hva Tusberg forteller i et intervju med Morgenbladet (17/12):

(Forts. side 8)

Strauss vil ikke være med på å lyve om Chile

At den vesttyske politikeren Frantz Josef Strauss er en torn i øyet på alt som heter venstredreide politikere, er rimelig nok. Han er nemlig ikke uten videre villig til å akseptere enhver «sannhet» som røde propagandakspert bringer til torvs, men sier tydelig fra når disse «sannheter» står i strid med virkeligheten. Og det gjør de svært ofte.

Nylig var Strauss på en lengre rundreise i Chile, der han ved selvsyn ville danne seg et

(Forts. side 8)

Norge opphever dødsstraffen, men glemmer tidligere misgjerninger

Norsk presse gir justisdepartementets sjef, Inger Louise Valle, æren for det plutselige initiativet med å avskaffe dødsstraffen totalt i Norge. Det heter at justisministerens handlekraft er sprunget ut av en humanistisk ånd. (!)

Dette er en feilaktig fremstilling. Når regjeringen nå vil stryke denne skamplatt i vårt lovverk skyldes det utelukkende Amnesty Internationals henvendelse til vårt land, hvor det heter: Dødsstraffen representerer det verste onde. Den er umenneskelig og nedverdiggende som straff. Den kan ikke trekkes tilbake og kan ramme uskyldige mennesker. Den blir også brukt for å undertrykke opposisjon, raser, etniske grupepr, religiøse

samfunn og minoriteter.» (Uth. foretattav red.) I Norge ble dødsstraffen avskaffet ved den borgerlige straffelov i 1962, men samtidig ble det vedtatt en militær straffelov som opprettholdt dødsstraffen i krigstid.

Etter krigens avslutning i 1945 ble det foretatt 38 henrettelser i Norge på grunnlag av såkalte «provisoriske anordninger» som klikken i London utarbeidet. Dødsstraffen, som andre straffetiltak, skjedde altså med tilbakevirkende kraft i fredstid.

Arbeiderpartiet, som Inger Louise Valle representerer, viste den gang ingen humanistisk ånd. Skuddene fra bødrene smalt på

retterstedene i flere norske byer, gjerne etter at ofrene hadde gjennomgått bestialsk behandling i norske fengsler og konsentrasjonsleirer. Og som Arbeiderpartiets partnere i dødsdansen deltok «gjeve kvinner og menn» fra både Høyre og Kristelig folkeparti.

Spørsmålet om opprettholdelse av dødsstraffen ble vurdert i 1950, og vedtatt med stort flertall på tverrpolitisk grunnlag i Stortinget.

Når norske politikere nå plutselig har fått en «humanistisk ånd» skyldes det som nevnt Amnesty Internationals henvendelse, som også er sendt Sovjetunionen, Chile og en rekke andre land som Norge i en årrekke

har fordømt, i glemsel over egne ugjerninger. En av de svarteste flekker i rekken av overgrep, sadisme og henrettelser skjedde for nøyaktig tredve år siden, da professor Skancke ble avrettet på Akershus festning, etter at han hadde sittet med dødsdommen over seg i 30 måneder. I tre år ble han slept gjennom farsemessige rettsmøter med feige vitner og et publikum som skrek på blod.

Hadde det dreiet seg om en kriminell masse-morder i USA ville Norge, i «humanismens ånd», påkallet hele verdens oppmerksomhet i fordømmelsen av slik barbarisk fremferd. Klokken fem om morgenen (Forts. side 6)

SJØMANN DØMT FOR «LANDSSVIK» FOR ANNEN GANG

H. R. ADVOKAT WIESENER: VI ER FORTSATT PÅ ET RETTSLIG GLIDEPLAN

«De små henger man, de store slippes fri.» For en gangs skyld er vi enig med AKP(m-l)-forfatteren Håkon Michelet, som igjen skal for retten i forbindelse med uttalelser i hans nye bok som omhandler forhold på Svalbard under krigen.

Samme ordtak som var svært aktuelt ved «landssvikoppkjøret» kan vi benytte etter høyesterettsaken mot en tidligere sjømann.

På grunn av en «landssvikdom» han fikk like etter krigen ble han etter vedtak i trygderetten ikke godskrevet sin fartstid før 9. april 1940, i alt 50 måneder.

Sjømannen stevnet i februar ifjor Pensjonstrygden for sjøfolk, da han mente at lovbestemmelsen som diskvalifiserte ham, førte til en tilleggsstraff 30 år etter at han hadde gjort opp sitt forhold fra okkupasjonen og sonet sin straff.

Pensjonstrygden ble frifunnet i Jarlsberg herredsrett, og sjømannen ble dømt til å betale 2900 kroner i saksomkostninger.

Også i høyesterett tapte han saken.

Førstevoterende, Høyesterettsdommer Elisabeth Schwei-

gaard Selmer fant det nemlig både forståelig og saklig begrunnet at personer som for sitt forhold under krigen var straffet, som hovedregel ikke ble tilgodesett med pensjonsgivende fartstid før lovens ikrafttreden i desember 1948. Hun kunne heller ikke se seg enig med ankeparten i at loven som nektet ham godkjennelse av fartstid før 9. april 1940, representerer noe brudd med de rettferds- og likhetsidealer som vår rettsorden bygger på, og utelukkelsen av sjømannen medførte heller ikke noen tilleggsstraff. Endelig pekte hun på at regelen heller ikke

innenbærer at noen forskjellbehandles på grunn av sin politiske oppfatning. Når sjømanns-pensjonsloven for andre sjøfolk hjemler fordeler som saksøkeren ikke får del i fordi han er straffedømt, kan nok dette for ham føles som et onde eller en tilleggsstraff, men det er ikke nok for at tapet av fordelene kan karakteriseres som straff i Grunnlovens forstand, mente førstevoterende. Noe de øvrige høyesterettsdommere, Elstad, Sinding-Larsen, Røstad og Endresen var enige i.

En krigsseiler med flere års (Forts. side 8)

Mer sort selvstyre i Sør-Afrikas byer

I et radiointervju like etter sin valgseier uttalte den sørafrikanske statsminister, John Vorster, at de sorte i byene vil få større mulighet til å styre seg selv. Etterhvert som de vinner mer erfaring, vil de få lokalt selvstyre på samme måte som de hvite.

«Men vi ønsker å gå lenger enn det», sa Vorster. Vi ønsker «å gi dem retten til å kontrollere sin egen utdanning. Vi ønsker å gi dem retten til å opprettholde lov og orden i deres byer og lokale områder.»

(Forts. side 8)

Sadat tviler på Sovjets vilje til verdensfred

Om reisen til Israel sier *Sadat*: «I tredivde år var det mellom oss og Israel en psykologisk mur. Israel tvilte hundre prosent på våre hensikter, og vi tvilte like meget på Israel. Men hvilken nytte har forhandlinger hvis de to parter ikke kan stole på hverandre. Mitt hovedmål med reisen ble innfridd, og den psykologiske barrieren av kronisk mistro ble revet ned. Vi kan nå snakke sammen i en normal og rolig atmosfære.

En krig sto like foran døren. «Det ville vært en krig som hverken vi eller Israel ønsket.»

Blandt de mange presseomtaler av Anwar Sadats besøk i

Israel, finner vi et intervju presidenten ga nyhetsmagasinet «Der Spiegel.

Sadat benytter her anledningen til en fordømmende kritikk av Sovjet og uttaler sin tvil om dets vilje til fred i verden. Han kommer også inn på Sovjets løftebrudd, og sier: Sovjetunionen har ikke levert meg noen våpen siden Oktoberkrigen, mens Syria fikk fire ganger mere enn det hadde bedt om. Vi fikk ikke en gang reservedeler. Sovjet respekterte ikke de gamle løpende avtaler om våpenlevering, og nektet oss henstand med vår gjeld.»

Youngs virkelige bensikt

«Vestlig teknologi og vestlig militarisme har blandet seg så sterkt inn i Afrikas rettigheter og sanne frihet at det kanskje er nødvendig å ødelegge den vestlige sivilisasjon for at det i den øvrige verden kan oppstå et virkelig fritt og broderlig samfunn. Og når det hvite Vesten ikke er i stand til å leve broderlig overalt, da kan den lille gruppe sorte som lever innenfor det hvite Vestens område, bli den revolusjonære stormtropp som Gud har utkåret til å ødelegge det alt sammen».

Carter-ambassadør
Andrew Young
i et intervju med
TV-selskapet ABC i 1970

Flest sorte ved Rhodesias universitet

Som alle andre norske avislesere og NRK-lyttere/seere, vet vi selvfølgelig at det i Rhodesia foregår en brutal undertrykkelse av alle sorte mennesker, og at de hvite bare går inn for å holde negerbefolkningen nede i fattigdom og uvitenhet. Derfor virker det svært forvirrende når vi i statuttene for Rhodesias universitet leser at enhver der kan bli student, professor eller medarbeider forøvrig «uten hensyn til hvilken religion, rase, klasse el-

ler nasjonalitet de tilhører». Enda større blir selvfølgelig vår forvirring når vi får høre at det ved immatrikuleringen i mars i år ble opptatt 384 sorte og 260 hvite studenter, foruten 35 av andre raser. Blant dem som for tiden bor på universitetets studenthjem, er det 628 sorte, 150 hvite og 65 av andre raser.

Kan det virkelig tenkes at norske massemedia forteller noe annet enn sannheten — f. eks. om Rhodesia?

KAMERATLAG I BODØ ØKER INNSATSEN FOR «FOLK OG LAND»

Til Kameratlaget «Gulbrand Lunde» i Bodø sier vi hjertelig takk for kr. 1.200,—, som skal brukes til 30 gaveabonnement i lagets distrikt. Det er en kraftig økning fra i fjor, da vi mottok kr. 800,— til samme formål.

Folkereisning mot de kubanske okkupanter i Angola

Folk som nylig har vært i Angolas hovedstad Luanda, forteller at knapt en eneste landevei i landet er trygg, og at forsyningene til hovedstaden er iferd med å bryte sammen. Uten støtte fra noe hold kjemper folkebevegelsen UNITA i syd og i noen grad også FNLA i nord mot de kubanske okkupanter. De internasjonale nyhetsbyråer forteller at kubanerne, som nå har rundt 20.000 soldater i landet, har lidd meget alvorlige tap

de siste måneder.

Samtidig melder det at MPLA nå er omdannet til et rent marxistisk-leninistisk parti. Det var da heller ingen med kjennskap til forholdene som var i den minste tvil om at det er nettopp det MPLA alltid har vært: En minigrupes diktatur over folkets flertall. Bare kubanernes sovjetstøttede invasjon har reddet denne «frigjøringsbevegelsen» fra å bli knust av folkets vrede.

Nå skal Sadats innsats reduseres

Ikke før har den første overraskelse over Sadats modige fredsinitiativ i Mellom-Østen lagt seg, så prøver massemedia straks å redusere hans innsats. Han var «nødt til» å foreta sin dristige reise til Israel, heter det nå. På grunn av store interne vanskeligheter var det nødvendig for ham å finne noe annet som hans folks interesse kunne konsentrere seg om.

At Egypt sliter med stor fattigdom og andre økonomiske vanskeligheter, er noe alle vet. At noe av grunnen til dette ligger i den høye forsvarsberedskap landet må opprettholde på grunn av den stadige spenning i området, er heller ingen hem-

melighet. Men hva man altså nekter å erkjenne, er at det skal en politiker av statsmannsformat til for å skjære den gordiske knute over. Sadat er utvilsomt fullstendig klar over hvilken stor personlig risiko han tar ved sitt initiativ, men han er stor nok til å innse at noen må gjøre noe drastisk for å komme ut av en fastlåst situasjon, som ellers bare vil bety nye års lidelser, ikke bare for hans eget folk, men bl. a. også for palestinerne.

Om Sadats dristige fremstøt vil gi resultater og en mer rettferdig løsning i området, er ennå for tidlig å si. Hva som imidlertid er sikkert, er at Sovjetunionen (Forts. side 6)

Dette innlegg er noe forkortet av redaksjonen.

FOLK OG LANDS SYN PÅ SOVJETUNIONEN

Herr redaktør!

På første side i Folk og Land nr. 10 står det en anonym artikkel, som i likhet med andre artikler av samme slag, utmerker seg ved sine løse påstander og sin usaklighet. Artikkelen bærer overskriften: «60 års ulykke i Sovjetimperiet» og skal formodentlig forestille et slags medlidenhet med sovjet-folket, men den vitner mere om dårlig samvittighet og trang til å rettferdiggjøre seg selv.

I løpet av de siste 60 år har Sovjet-Unionen vært lammet av en virkelig stor ulykke. Det var, og er, «den store fedrelandskrigen» 1941—45. Ellers har landet vært i stadig vekst, ikke bare økonomisk, men også åndelig. Og denne åndelige og økonomiske vekst har hele folket tatt del i. Dette ville det være enkelt å få rede på om man var interessert i å lese annet enn anti-sovjetiske bestillingsromaner av tvilsom opprinnelse.

Her kan det være på sin plass å sitere Fridtjof Nansen som i en av sine bøker skriver følgen-

de: «For meg står det som sannsynlig at det blir Sovjet-Unionen som en dag kommer til å gi Vest-Europa, ikke bare materiell støtte, men det blir også derfra den åndelige fornyelsen vil komme.» (Etter hukommelsen.)

Hvis ovennevnte artikkel er Folk og Lands redaksjonelle linje, da har avisen forlatt sin opprinnelige målsetting, å være et organ for medlemmer av NS. Hvis det er et leserinnlegg burde det ikke stått på første side, først og fremst fordi det er anonymt. Men hvis hensikten er å plante gift i unge sinn da er det enda mere graverende.

Vi som var unge før krigen VET hvor skadelig den vedvarende propagandaen kan være. Hvilke muligheter har ungdommen til å bedømme rett eller galt? La oss heller rette skytset mot dem som i vår ungdom podet kommunist-hatet inn i oss og

derfor er skyld i krigens redsler om kommunismens nye landevinninger. — Vi må innse at vår vestlige kapitalisme ikke har maktet å eksistere uten krig, fordi det frie initiativ fører til overproduksjon, fulgt av arbeidsløshet som bare kan avskaffes med ny krig og nye ødeleggelser. Slik blir det igjen arbeidsplasser og ringen er sluttet. Men denne onde sirkelen som Vesten er inne i kan ende med fullstendig selvutsløttelse.

Jeg har stor sympati for frontkjemperne og jeg vil gjerne samarbeide med dem, ikke minst de ressursvake av dem. Jeg er sikker på at det er mennesker som har vært nødt til å tenke grundig over sitt liv og som har lidet meget. Jeg meldte meg selv til fronten, men ble ikke utkalt. Sikkert det beste for jeg ville neppe klart det. Men jeg meldte meg fordi jeg ville være med og

hjelpe. Hvis frontkjemperne ikke kan klare å be Sovjetfolket om tilgivelse åpent, håper jeg de fleste av dem har gjort det i sitt hjerte.

Det var ikke bare nasjonal-sosialister som egget til Sovjet-hat og som derfor er medskyldige i at tusener av unge meldte seg frivillig. Mange «gode nordmenn» ønsket, bent frem, at Tyskland og Sovjet-Unionen skulle ødelegge hverandre. Men det ville heller ikke vært noen løsning ettersom enhver krig oppstår som følge av ovennevnte onde sirkel. De land som kan klare å holde seg utenfor denne sirkelen kan lettere unngå krigen. Derfor er det, etter min mening, galt at Norge samarbeider med krigsproduserende stormakter, mere enn høyst nødvendig.

Og de krigsproduserende er først og fremst de av stormak-

tene som har den største arbeidsløshet. Løsningen på deres problemer peker direkte mot en ny krig.

Vera Grønland

Vera Grønland har etter krigen ervervet seg et nytt syn på Sovjetunionen, men det er utvilsomt så at hun samtidig er kommet svært i utakt med sine tidligere meningsfeller. Vi har gjennom de siste par år gitt henne adskillig spalteplass for hennes syn, men vi synes nok det er svært meget for langt at vi skal la være å gi uttrykk for det syn på Sovjetunionen som fremdeles er det dominerende blant NS-folk.

Hvis noen skulle be om tilgivelse, er det vel helst Sovjetunionen, som hver eneste dag gjennom mer enn 60 år har påført sitt eget og mange andre folk store lidelser gjennom metodisk undertrykkelse og hensynsløs maktpolitikk. De siste måneders begivenheter på «Afrikas horn» er et av mange eksempler på hva vi mener.

Red.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
ROLF CHRISTIANSEN
 assistert av en redaksjonskomité.

Det spiller ingen rolle!

Det er med vemmelighet vi leser pressens kommentarer til beslutningen om opphevelse av dødsstraff i Norge.

«Dagbladet» og «Arbeiderbladet» som i 1945 fylte spalter med krav om død og evig pinsel for de opposisjonelle under krigen, slår i dag fast at «når et samfunn utøver en slik straff, krenker det de prinsipper det ønsker å forsvare og medvirker til å avstumpe respekten for livets ukrenkelighet.» («Dagbl.») og «det trengs ingen utredning for å slå fast at dødsstraff ikke hører hjemme i et sivilisert samfunn.» (Arb.bladet.)

De samme hykleriske toner finner vi igjen hos kvinner og menn som for tredivde år siden avsa dødsdommer på løpende bånd, og som i 1950 understreket sin oppfatning med at det var ufrakommelig og nødvendig med dødsstraff i fremtiden.

Det er sikkert ikke med særlig glede de nå, etter sterkt press fra Amnesty International, må fravike sine meninger for å unngå sammenligninger med land de selv fordømmer så hårdt.

Men hvilken rolle spiller det egentlig? Når den tid kommer vil det jo så lett kunne arrangeres «provisoriske anordninger» med tilbakevirkende kraft.

«Likevel gjorde vi det»

«Men nå er forholdet det at Stortinget etter frigjøringen med overveldende flertall har gitt uttrykk for den oppfatning at det var ufrakommelig og nødvendig med dødsstraff. Det var etter krigen og etter at fienden var slått. Det var på et tidspunkt da vi igjen skulle etablere fred i landet. Likevel gjorde vi det.»

Justisminister O. C. Gundersen
 i Stortinget 1950.

«Frontkjemparane fortener respekt»

«Likvel fortener «frontkjemparane» våre respekt. Dei viste fram mot alle som blei stempla personleg mot, og dei fleste hadde nok fortent ein betre lagnad. Og det bør vi nå med kvart prøven dei fekk. Blindheim har med dette granskarbeidet gitt eit kloke — eller heldige at vi valde viktig tilskot til vår med kvart den rette «sida».»

Olav Dalgerd
 i «Dag og Tid» 20/12

Ny fremgang for «Folk og Land» i 1977

«Folk og Land» har lagt et nytt år med betydelig fremgang bak seg, og det kan ikke bety annet enn at forståelsen for vår kamp mot uretten er stadig økende.

Den største fremgangen i 1977 har vi hatt i disse fylker:

Finnmark	+ 43,2 %
Troms	+ 20,3 %
Sør-Trøndelag	+ 18,6 %
Oslo	+ 18,4 %
Telemark	+ 16,1 %

Dette er netto fremgang etter (Forts. side 8)

Germansk landtjeneste hevdet norske interesser med heder og verdighet

Herr redaktør!

I major Svein Blindheims bok om frontkjemperbevegelsen er også Germansk Landtjeneste nevnt, og det på en måte som ikke stemmer med virkeligheten. Bl. a. antydes det at dette tiltaket skulle være en slags kamouflert verving av unge gutter til fronttjeneste. Det motsatte var tilfelle. Ved en enkelt anledning forsøkte man riktignok fra tysk side å verve de eldste guttene i leirene. Dette ble imidlertid avvist av NSUF som nektet enhver slik verving så lenge våre gutter befant seg på tysk jord og foreldrene ingen anledning hadde til å være med å bestemme.

Det var tidlig i 1942 at NSUF i likhet med tilsvarende ungdomsorganisasjoner i Danmark, Nederland og Flandern ble invitert av Hitler-Jugend til å delta i hva man kalte en germansk landtjeneste. Senere ble også baltisk ungdom inbudt. Innsatsen skulle finne sted i jordbruket i de områder Tyskland i 1918 måtte avstå til Polen, nærmere bestemt i fylkene Wartheland og Danzig/West-Preussen.

Hitler-Jugend hadde allerede i noen år drevet sin landtjeneste og hensikten var å dekke byungdommens interesse for jordbru-

ket i håp om at noen av dem ville velge bondeyrket for godt. Man ville altså forsøke å snu strømmen som i mange år hadde gått fra bygdene til byene.

Når NSUF fant å ville si ja til innbydelsen, var dette de tre viktigste grunnene:

For det første var Norge avhengig av matvareleveranser fra Tyskland, og man fant at en slik, nærmest symbolsk, deltagelse i tysk matvareproduksjon ville øke Norges goodwill i denne sammenheng.

For det annet var man sympatisk innstillet til landtjenestens idé og var interessert i å få nærmere kjennskap til hvordan HJ gjennomførte den i praksis. Man tok sikte på å sette igang lignende tiltak også i Norge, og det ble da også gjort allerede et år senere.

For det tredje — og det var det viktigste motiv — fant man seg tjent med å ha en representasjonsavdeling i Tyskland under norske ledere som kunne oppnå nær kontakt med Reichsjugendführung og derved skaffe seg en mulighet til å hevde norske interesser direkte overfor den når det var nødvendig. Denne hensikt ble også i høy grad oppnådd, og den norske landtjenesteledelse i Tyskland greide en

rekke ganger å få fremmet positive tiltak for Norge eller den fikk stanset andre ting som kunne skade oss. Dette emne er imidlertid så stort at det ev. krever en egen artikkel.

Den norske landtjenesteinnsatsen skulle stå fullt og helt under den norske ledelse, og en gruppe på tilsammen vel et dusin jentehird- og unghirdledere deltok derfor som en forberedelse i et månedslangt kurs på spesielle skoler i Tyskland som HJ hadde igang for utdannelse av landtjenesteledere.

Oppslutningen fra norsk ungdom var allerede straks ganske bra, og ca. 200 jenter og gutter fra 15—18 år — omtrent like mange av hver — ble tatt ut til å delta. De reiste med tog gjennom Sverige til Trelleborg, med ferje derfra til Sassnitz og endte opp i 11 leirer, alle beliggende i fylket Wartheland. I fylkets viktigste by, Posen, ble det opprettet et kontor for den norske ledelse av innsatsen. Under dette kontor sorterte forøvrig også de danske landtjenstedeltagere, som var forholdsvis få.

Leirene var ganske tilfredsstillende, men matforsyningen var til å begynne med i knappesituasjon (Forts. side 7)

Jeg betviler ikke Quislings gode motiver

Av Leiv Storhaug

Herr redaktør!

Jeg er i redaksjonens leder i november angrepet for å stå fram med synspunkter som «bare kan skade vår sak». En slik påstand berettiger tilsvaret. Men før jeg kan imøtegå dette anklagepunkt må redaksjonen gi en definisjon av hva som menes med uttrykket «vår sak».

Når det gjelder redaksjonens øvrige anførslor om meg har jeg følgende foreløpige merknader:

1. Min påklagede artikkel i Morgenbladet 7. november var en kommentar til Orvar Sæthers glorifisering av Vidkun Quislings kupp 9. april — noe jeg mente ikke gavnet de tidligere medlemmer av NS.

2. Men jeg slo også den annen veg ved å påtale at sjefsredaktør Chr. Christensen om-

talte Orvar Sæther som Hirdsjef — idag en menneskealder etter okkupasjonen — samtidig som jeg opplyste at Sæther heller ikke hadde slik stilling.

3. Det er ikke riktig at jeg har skrevet på en måte som gir inntrykk av at han er «representativ for NS-folk». Min artikkel innskrenket seg til å gi uttrykk for at Orvar Sæthers artikkel ikke var representativ.

4. Vidkun Quislings gode motiver er ikke trukket i tvil av meg. Min artikkel nevnte disse, men som jurist må det være berettiget å peke på at slike ikke fritar for straff.

5. Mitt vesentlige punkt i artikkelen som har vakt redaksjonens vrede var kritikk av Quislings lov i 1943 om krigs-

tilstand mellom Norge og de allierte stormakter. Nevnte lov vernet ikke landets nøytralitet, slik Orvar Sæther påsto Quisling gjorde. Tvertom forutsatte loven forbund med Tyskland. Den instituerte videre politidomstoler, som avsa dødsdommer over landsmenn.

6. Når redaksjonen minner om at jeg «fulgte Quisling og NS under hele okkupasjonen», må det være tillatt å nevne at jeg meldte meg ut i november 1940 som protest mot Hirdens overgrep ved Oslo Handelsgymnasium. Men min daværende venn, Lingearen Gregers Gram, gjorde meg oppmerksom på at det var Hirden som forsvarte seg mot angrep. At det var de andre som gikk angrepsvis tilverks ble (Forts. side 6)

HAR DU HUSKET Å BETALE BLADPENGENE?

Skal Oslo Informasjonskontor informere om Oslo eller kommunismen?

Herr redaktør!

Under mine reiser til hovedstaden har jeg tre ganger besøkt det kommunale Oslo Informasjonssenter i Munkedamsveien.

Enfoldig som jeg var ventet jeg å finne lokalene breddfulle av informasjon om Kristiania igår og dagens Oslo. Jeg gledet meg til å se modeller av gammel og ny bebyggelse, plantegninger av det fantastiske T-baneanlegg, bilder og plansjer om helse- og sosialtiltakene som hovedstaden er så stolt av, og meget mere.

Ved mitt første besøk ble jeg allerede ved hovedinngangen møtt av en herre som slo ut med hendene og smilende tilbød å vise meg rundt i senteret. «En god kommunal service», tenkte jeg. Selv om det undret meg at mannen snakket tysk.

Vel innenfor øynet jeg hverken gamle, grå Akerselven eller spor av T-banen. Derimot fant

jeg en platt propagandautstilling av Øst-Berlin med tekster i velkjent kommunistisk stil som fortalte om «byen med de mange herligheter». «Og min ledsager slo stadig ut med hendene, smilte og ønsket meg velkommen til DDR som var selve Paradisets forstad. Hva han nå mente med det?

Da jeg endelig kom til hektene og etterlyste bilder av Berlinmuren, piggråden, menneskejegerne og likene av frihetselskende flyktninger, nei, da forsvant han. Det samme gjorde jeg.

Noen måneder etterpå besøkte jeg igjen senteret, med håp om at Informasjonssjef Møllerstad i Oslo kommune hadde forlatt Øst-Berlin og kommet vel hjem til hovedstaden.

Nei, han var ikke i senteret. Derimot ble jeg møtt av noen ydige unge piker fra Chile, som ba meg undertegne et opprop om at den Chilenske ambassa-

dør, Olsen, måtte nektes adgang til landet vårt. Og i utstillingslokalene var Øst-Berlin byttet ut med praktgjenstander laget av utsultete og hardt torturerte fanger i Chiles konsentrasjonsleirer. Selve landet fikk jeg ikke vite noe om, men Du verden hvor godt jeg ble informert om grube-drift, amerikansk slavehandel og Chilensk/norsk samhandel.

Det var nå likevel Norges hovedstad jeg ønsket å bli informert om.

For en måned siden besøkte jeg igjen Oslo informasjonssenter i Munkedamsveien.

Jeg snudde i døren da en smilende mann slo ut med hendene, og ønsket meg velkommen til det sosialistiske Ungarn.

Svar meg ærlig, Oslofolk: Står Vikingeskippingene fortsatt på Bygdøy? Eller er de byttet ut med det sovjet-russiske hangarskipet «Kiev»?

Bergenser

Hva staten tillater og forbyr i Den norske Kirke

Herr redaktør!

I ett og samme nummer av VG (6/12) fant jeg følgende to historier:

I Grorud kirke i Oslo fremførte en gruppe ungdommer forskjellige sanger med evangelisk forkynnelse, men også «mer samfunnsorienterte utfordringer». Blant disse utfordringer var en sang som handlet om en chilensk pike som var torturert og drept «på grunn av sin overbevisning». Sognepresten hadde godkjent sangene på forhånd. En forarget mann anmeldte riktignok sangerne for blasfemi, men det ble selvsagt ikke tatt alvorlig av noen.

Stort oppstyr og forargelse i vide kretser vakte det imidlertid at det i Treungen kirke i Nissedal ble tatt opp kollekt til fordel for Folkeaksjonen mot abort. Det er et brudd på bestemmelsen om at kirken skal holde seg nøytral i kontroversielle saker, får vi vite.

Så nå er alt klart. Delta i den verdensomspennende røde propaganda mot antikommunistiske regimer, det kan Den norske Kirke gjerne. Derimot er det strengt forbudt å engasjere seg i en kristen hjertesak som kampen mot fri abort.

Menighetsrådsmedlem, Bærum

Både Nygaardsvold og Gerhardsen var riddere av det brukne gevær

Av Jørgen Solberg

Herr redaktør!

For få år siden ble den årlige tale over krigens falne ved Akershus holdt av en barsk og halt mann. Han uttalte bl. a. følgende: «Det er det brukne geværs politikk som har skylden for at dere ligger her». Haltheten hans skyldtes neppe noen sykkelulykke. Med en liten vri gjør jeg derfor Leif Mathisens ord i Sandefjord Blad (se F. og L. nr. 10/77) til mine: «De av jössingene som måtte være rammet av krig, bærer selv skylden for det».

Vi flytter oss til Bergens Tidende for august. Her er det en storløgner ute og går, riktig en etter Stalins oppskrift. Han heter noe slikt som Gerhard Aspheim, og har visstnok ikke fått mer en ett ben ut av vuggen ennå. Noen ord historie vil således gjøre ham godt:

Johan Nygaardsvold var hele tiden en trofast bærer av det brukne gevær, ivrig Moskva-

mann og forsvarsnihilist. Han skrev utallige antimilitære artikler, bl. a. i «Det tyvende århundre». Da han ble statsminister, var det første han gjorde å ta til forsvarsminister selve kongen av de brukne geværer, Fredrik Monsen fra Hamar.

I 1925 var jeg dragongutt på Gardermoen. En søndag arrangerte ei kommunistisk ungdomsforening et møte nede i «Østerrike». Taleren var selve formannen i Norges kommunistiske ungdomsforbund. Han het Einar Gerhardsen. Han rakk ned det norske militærvesen og skamroste Sovjet — fremfor alt den nye pave Josef Stalin. Stalin var forresten nettopp i de dager opptatt med å sønderrive Rappallo-traktaten og prøvde å gjøre et hode kortere de i Russland som hadde vært med på å få den istand. Nåja, i hemmelighet var også England med på å sønderrive den.

AP/LO HAR INNLEDET SLAKTETIDEN FOR NORSK NÆRINGS-LIV

Av Lelf Karlung

Herr redaktør!

I et par tidligere artikler i Folk og Land har jeg nevnt at jeg er tillitsmann i Norges Demokratiske Parti, og det er kommet spørsmål om hva dette partiet står for. Det er ikke lett å redegjøre for i en kort artikkel, men noen stikkord kan jeg gi:

Vi går bl. a. inn for 1) like vilkår for alle, 2) like pensjoner til alle og 3) lørdag som en skattefri arbeidsdag.

Dersom de to første punkter var blitt fulgt, ville det betydd en total forandring for hele det norske folk. Siden Norge som stat er et felleseie, og siden intet parti eier hverken folket eller dets arbeidsresultater, er det

klinkende klart at partier, organisasjoner, bedrifter og enkeltpersoner skal ha de samme plikter og rettigheter og det samme ansvar. Siden Arbeiderpartiet og dets følgesvenner har rotet bort denne medbestemmelsesrett for Ola statsborger og også alle hans håpefulle fremtidsvyer, så mener vi at lørdag som skattefri arbeidsdag ville kunne rette på meget av det gale. Det vil skape produktivitet, virksomhet og trivsel for alle som ønsker å arbeide.

Vi mener at alle partier i Norge skal være representert på Stortinget. Det betyr en helt ny valgordning. Vi vil at alle par-

tier skal ha lik statsstøtte (om noen skal gis) og at pressen, kunstnerne og kulturinstitusjonene skal og må være selvberende på samme måte som næringslivet forøvrig. Hver eneste krone er et arbeidsresultat hentet fra det produktive næringsliv. Derfor bør næringslivet ha de samme medbestemmende rettigheter som LO i hva skattepengene skal brukes til.

Vi mener at den nye utgaven av en arbeidsmiljølov gjør LO helt overflødig, samtidig som den i praksis virker selvutslettende på det norske folk. Når ingen lenger tør ta risken med å være arbeidsgiver, vil vi snart oppleve (Forts. side 6)

MÅNEDENS «PERNILLE»:

NÅ GÅR DET MOT LYSERE TIDER

Jeg har en svakhet for antikviteter, og når en så i romjulen får en fridag som en slett ikke er berettiget til, kan jo denne bare feires med besøk der gamle bøker tilbys. Det dufter i et antikvariat, men allergien min tillater neppe ansettelse på et slikt sted.

«Gullet» finner en bok av Dickens Zwilgmeyer. For noen bøker de skrev for barn og ungdom i hine hårde dager. Ikke for det, Ann-Kath. Vestly kan saktens skrive hun også, bøker egnet for høytlesning på sengekanten. Selv finner jeg en bok av Aasmund Brynildsen, «Dommen til døden» utkommet på Dreyers Forlag i

1946. Den er skrevet, som han selv uttrykker det, mens nordmenn var opptatt av å være sine bødleres bødler.

Et fantastisk innlegg mot dødsstraffen, etter at den var hentet fram fra glemselens slør for ny praksis i Norge. Han beskriver dommeren som støtter seg til bøddelen og sistnevnte som støtter seg til dommeren. «Jeg», sier den første, «dømmer deg til døden, lille menneske, men jeg skal ikke ta ditt liv, min dommerkappe forblir ubesudlet.» Og bøddelen på sin side sier: «Jeg tar ditt liv, lille menneske, men det er min jobb, og jeg har ikke dømt deg til dø-

den.» Slik vandrer de begge, dommer og bøddel hånd i hånd uten å ville vite av hverandre.

Det var en kvinne, en dronning av en svensk-norsk konge som var den egentlige grunn til at Sverige-Norge opphevet dødsstraffen allerede i forrige århundre. Det er en kvinne som står bak et nytt forslag nå om også å oppheve dødsstraff i krigstid. Det hyles fra mangt et mannfolkhold. Tar man dødsstraffen fra oss, hva skal vi da straffe med i krigstid. Men hva er snart forskjell på fredstid og krigstid? En kan knapt åpne en av de aviser som selger på mord og drap uten å finne et nytt. Er

det så fordi det med ett er tillatt å drepe i krigstid?

Tenk om det ikke var blitt gjenninnført legalt drap i Norge etter krigen? Det heter nu at det ikke var Quisling som fikk tyskerne til Norge. Det var da vitterlig dette han ble avlivet for. Og min far taler stadig om en minister Skancke, som også endte sine dager foran riflemunningene på Akershus. Hva hans brødre var har ingen foreløbig klart å gjøre meg forståelig. Men det hadde jeg vært krig, og tyskerne hadde henrettet en lang rekke nordmenn. Men blod må jo gjengjeldes med blod. Det er bare å slå opp det

gamle testamente og finne oppskriften, eller inkvisisjonen eller initiativtagerne til heksebålene, mer enn fire millioner skal ha luet til Guds ære.

Men kanskje de allikevel ikke døde forgieves disse som ble skutt etter siste krig i Norge. I tredivde år har de murret i underbevisstheten til dem som vil tenke. Kanskje vi kvinner i alle fall kunne slutte opp om forslaget til også å få avskaffet den siste rest av dødsstraffskygge som hviler over landet i stedet for å brenne pornobål. Bål og bødler ligger ikke for oss.

Pernille

Hvorfor får vi ingen bøker fra tvangsarbeidsleirene i Norge

Herr redaktør!

Jeg er en ivrig leser av bladet og sluker hver ord. Ja, jeg leser også alle bøker om okkupasjonen i Norge. Men det er én ting som forundrer meg: Til dato har jeg ikke fått tak i en eneste bok fra tvangsarbeidsleirene i Norge. Hvordan kan det ha seg?

Vi har hundrevis av tragedier fra den annen kant, men fra vår egen trengselstid finnes det knapt nok et ord. Er det ingen som kan skrive eller tør skrive, eller har vi tilgitt dem som sendte oss dit? Riktignok er jeg klar over at president Eisenhower ble fortalt at i Norge var det ingen politiske fanger, bare en haug kriminelle forbrytere, som dødsstraffen ble brukt på. Er det der-

for det er så stille?

Hvor mange leirer hadde vi ialt i Norge. Hva het alle disse leirene, og hvor mange fanger var det på de forskjellige stedene? Dette kunne det være av interesse å få vite.

Føler vi oss så skyldbetyngt at vi ikke tør? Kanskje var det vi som blåste opp fabrikker, broer, jernbaner og dampbåter eller røvet banker og stjal alt folk eide? Jeg har ihvertfall aldri hørt om slikt.

Var det ikke en idé å få kortene på bordet så vi får se hvor de kriminelle forbrytere er å finne? Kunne ikke «Folk og Land» hjelpe oss litt her, så vi får se selv? Hvem var hvem i Norge under okkupasjonen?

Johs., Toten

I 1940 ble dødsstraffen «glemt»

Av Arne Årnes

Det nedenstående er et utdrag av et brev som nylig er sendt justisminister Inger Louise Valle.

I dag skriver vi fredag 16. desember 1977, og i går kveld satt jeg og hørte på radioen og debatten om avskaffelse av dødsstraffen, som landet dessverre hadde sett seg nødt til å innføre under krigen på grunn av den skjebnekamp det førte, for ikke å bli dolket i ryggen av sine egne landsmenn, enda det i høg grad bød oss imot på grunn av vår humane legning og høye kultur. Krigens høye målsetting, kampen for kulturen og menneskeverdet, berettiget innføringen av dødsstraff. Slik omtrent ble saken fremstilt i den debatten hvor Inger Louise Valle i egenskap

av justisminister spilte hovedrollen og gikk inn for avskaffelse av dødsstraffen.

Som en eldre mann husker jeg sakene litt annerledes. Vi hadde da bestemmelser om dødsstraff i Norge før krigen også. Les Norges militære straffelov av 22. mai 1902, krigsartikler, paragrafene 84—90: «Krigsmand som griper flugten, gjemmer seg bort, holder seg skjult, kaster våben og ammunisjon, lar seg ta tilfange uten tilbørlig motstand osv.». Dertil var det bestemmelser om mytteri. Å lese disse gamle forræderiparagrafer er omtrent som å lese om Arbeidernes Ungdomsfylking i felten — de snek seg bort, holdt seg skjult, grep flukten, kasta børsa i lyngen eller retta den (Forts. side 8)

I 33 ÅR HAR VI VÆRT UTEN REELL YTRINGSFRIHET

Av Litteratus

FRI TANKE, men ikke fritt ord... Et debattinnlegg om en grunnleggende menneskerett. (Fabritius' forlag 1977.)

Boken er skrevet av fylkesråd Petter Thomassen, Bodø, som besvarelse til en prisoppgave utskrevet av Stiftelsen Fritt Ord 1975/77.

Prisoppgaven lød: «Hvordan kan et demokratisk samfunn — myndigheter, presse, kringkasting, forlag, hver for seg og i samarbeid — sikre informasjons- og ytringsfriheten og bidra til at denne utvikles slik at den blir mest mulig reell uten å krenke andre grunnleggende menneskeretter?».

Stiftelsen Fritt Ord er, sammen med NSB, eier av A/S Narvesen Spisevognselskap. Inntektene dette eierforhold medfører skal i første rekke brukes til å fremme informasjonsfriheten i det norske samfunn, yte et bidrag til realiseringen i praksis av vår grunnlovfestede trykkesfrihet.

På den utskrevne prisoppgave innkam 8 besvarelser. Thomassens besvarelse ble belønnet med kr. 50 000.

Boken er velskrevet og gir et veld av konkrete opplysninger om det aktuelle saksområde. Den er på bare 108 små boksider, men koster ikke desto mindre kr. 37,50 uinnbundet. Det var dyrt.

Thomassens kommentarer og drøftelser av de fakta han fremlegger, er også holdt på det helt konkrete plan. Hans kritikk av den måte ytringsfriheten praktiseres i vårt land, er ikke så hard,

men han påpeker visse «skjevheter», særlig i NRK's programvirksomhet.

Boken er skrevet ut fra den noe dubiøse forestilling at alt som er sosialt riktig, sant og godt, alt som fører frem til et samfunn hvor medlemmene er lykkelige og føler trivsel, alt dette kan gå under adjektivet «demokratisk». Videre: En reell ytringsfrihet for alle meninger som fremmer «det demokratiske», er selve forutsetningen for «et demokratisk samfunn».

Det må for ordens skyld nevnes uttrykkelig at det på ingen måte er min mening å hevde at «reell ytringsfrihet» er av det onde. Men det synes meg som om ytringsfriheten og «den åpne debatt» neppe kan være nok til å gi oss garanti for utvikling av et samfunn som er godt å leve i for alle normale mennesker. Det er den ærlige vilje til saklig meningsutveksling som danner forutsetningen for at en debatt med reell ytringsfrihet for alle deltakere kan føre frem til noe bedre. Det er uten tvil redeligheten som er mer eller mindre mangelfull i den prestisjeredne debattmetode som er så vanlig, ikke bare i de partipolitiske diskusjoner. En debatt etter det mønster fremmer ikke noen som helst sant, riktig og godt, selv om debaten er aldri så mye «åpen» og med «reell ytringsfrihet». Jeg savner en tydelig presisering av dette faktum i Thomassens bok.

Boken er i seg selv et debattinnlegg, og stort sett preget av redelig saklighet. Dens svakhet er etter mitt skjønn at den ikke pløyer dypt nok, men holder seg til den konkrete overflate av synbare og hørbare ytringer. Den

prøver ikke engang å ta opp til drøfting noen av de personlige karakter-egenskaper hos «avsender» som «mottaker» av ytringene, totalt avgjørende for om den frie meningsutveksling kan tjene noe godt formål.

En annen svakhet i Thomassens debattinnlegg synes meg å være den manglende forståelse for at opphevelsen av ytringsfriheten 1940—45 var en følge av at Norge var okkupert av en av de krigførende stormakter, og at propaganda, informasjon og feil-informasjon var en vesentlig del av kampmidlene på begge sider.

Etter krigens slutt i 1945 har vårt land nu, 1978, hatt 33 års fredstid uten reell ytringsfrihet for dem som i den nevnte femårsperiode i ord eller handling viste sympati for de tapende stormakter i den annen verdenskrig. Ytringsfriheten for dem som ville sverte, håne og skade på annen måten «de som tapte», har vært uten de rimelige begrensninger Thomassen tydelig gjør oppmerksom på må være tilstede for at ikke ytringsfriheten skal krenke andre grunnleggende menneskerettigheter. Ikke desto mindre må det vel være riktig å kalle den siste generasjons norske styreform for demokratisk?

Min siste bemerkning i spørsmålsform skulle antyde det bestemte i å la begrepene «demokrati» og «demokratisk» gå på den ytre form for styringsmetode: den metode våre myndigheter og andre autoriteter velges og utpekes etter. Adjektivet «demokratisk» er ikke i seg selv noe kvalitetsstempel.

Hoaas-saken omtales kort un- (Forts. side 6)

INO KAN BIDRA TIL Å SKAPE DE NØDVENDIGE NYANSER

Nedenstående anmeldelse av Odd Melsoms bok «Nasjonal Samling og fagorganisasjonen» er skrevet av Kjell Aspaas og sto i avisen «Varden», Skien, den 16. desember:

Det alvorligste — og i tilbakeblikk — det mest interessante tidsrom i moderne norsk historie er utvilsomt perioden 1940-1945. Nå kan dette avsnitt naturligvis ikke sees isolert. Bakgrunnen for de hendelser som tok sin begynnelse den 9. april 1940 har røtter langt tilbake. Ikke minst må man nøye studere arbeiderpartiets holdning til militærvesenet i 30-årene om det hele skal bli noenlunde begripelig. Men okkupasjonen, som altså varte fra 10. juni 1940, da var krigen slutt i Norge, og frem til 7. mai 1945, fikk ringvirkninger, som vi kjenner — eller burde kjen-

ne — til. En relativt stor del av Norges befolkning kom direkte i kontakt med okkupasjonsmakten. Noe annet var jo ikke mulig, om vi i det hele tatt skulle overleve. Men en bestemt, mindre gruppe, ble vanligvis oppfattet som i særlig grad knyttet til tyskerne. Jeg tenker nu på dem som var medlemmer av NS, og som i denne tiden fikk en slags regjeringsmakt. Etter okkupasjonen ble det foretatt arrestasjoner i titusentall, og noe over 90 000 såkalte landssvikere ble behandlet av rettsapparatet.

Selve okkupasjonstiden la opp til en slags svart/hvitt-tenkning. Det var «gode» nordmenn — og så var det de som var — eller ble — medlemmer av NS. Det var disse mennesker som under og etter okkupasjonen ble betraktet som landssvikere, og også behandlet som slike.

Selv har de med bestemthet hev-

det at deres motiver var gode. Når de sluttet seg til Nasjonal Samling, skyldtes det ønsket om å arbeide for norske interesser. Det er en kjennsgjerning at mange av dem gjorde det. Det er kommet klart frem under rettssakene, og et noe mer nyansert syn er etterhånden iferd med å arbeide seg frem. Således går vår fremste historiker, professor Sverre Steen, inn for dette synspunkt i sin bok «Frihet og liv er ett», som er kommet ut i høst.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie innledet i 1975 en større serie, som skal tjene som et «supplement til okkupasjonshistorien.» Serien ble innledet med Odd Melsoms bok «På nasjonal uriaspost». Til nu, mener instituttet, er hendelsene før og etter 9. april 1940 bare blitt fremstilt fra en synsvinkel, nemlig fra flertallets, fra motstandsmennenes

side. Men en hver sak har som bekjent to sider. Dette er også tilfelle i dette spørsmål, mener instituttet: NS-medlemmenes syn bør og få komme frem.

«På nasjonal uriaspost» var et oversiktsverk. Det tok for seg begivenhetene som ledet opp til det tyske angrepet, og det gav en bred redegjørelse for de viktigste hendelser under okkupasjonen, vel å merke fra NS-folkenes synspunkt. Dette kan synes noe for ensidig. Men verket er lagt opp slik med vitende og vilje.

Det er nu kommet et nytt bind i serien. Også denne gang er det Odd Melsom som er forfatteren. Boken heter «Nasjonal Samling og Fagorganisasjonen». I et etterord til boken sier Odd Melsom: «Imidlertid opplevet jeg i forbindelse med første bind i denne serien at flere anmeldere bebreidet meg at jeg ikke tok tilbørlig hen-

syn til motstandernes argumenter og synspunkter». På denne innvending svarer han: «Det er flere ganger i nevnte bind understreket at boken skildrer NS-medlemmenes syn den gang, og det sier seg selv at de jo ikke så slik på det som motstanderne. I såfall ville de ikke ha fulgt den politiske kurs de gjorde.

Odd Melsom skriver altså ikke bred, forsøksvis objektiv historie om okkupasjonstiden. Men det ligger i selve seriens opplegg at det har han heller ikke tatt sikte på. Disse bøkene skal være «supplement». Det vil med andre ord si at den som har studert dette tidsrommet, kan supplere sin viden med opplysninger om holdninger, meninger og handlinger, slik de kom til uttrykk på «den andre siden».

Slik sett tror jeg disse bøkene (Forts. side 6)

Norge opphever dødsstraffen . . .

(forts. fra side 1)

ble professor Skancke, den hjertegode og overmåte dyktige vitenskapsmann og kulturpersonlighet, skutt av norske bødler. Etter geværskjærende skrik, før et nådeskudd endte hans liv.

Hovedanklagen mot Skancke var lærernes «redselsferd» til Kirkenes. Senere er det bevist at det var Terboven som var den ansvarlige, og at Skancke gikk i mot hans beslutning om tiltak mot lærerne.

Vi kunne fylle årganger av «Folk og land» med eksempler på «norsk humanisme», men la oss slutte av med overskriften som dekket førstesidene i norsk presse maidagene: «FRONTKJEMPERNES DAGER ER TALTE. NÅ MÅ DE DØ.»

Det var tidligere politimester i Bergen, Reidar Skau, som kom med den bombastiske melding. En uttalelse som førte til at frontkjempere i de fleste konsentrasjonsleirer og fengsler ble isolert med ordre om «spesialbehandling» i påvente av henrettelse. Den humane politimester ble senere høyesterettsdommer.

AP/LO har . . .

(forts. fra side 4)

en arbeidsledighet som slår alle rekorder. Så lenge det er arbeidsgiveren og ikke loven som produserer muligheter og virksomheter, er det ganske innlysende at AP/LO har innledet slaktetiden for alt norsk næringsliv og har til hensikt å koble inn det resterende i statens ånd og virke.

For egen regning vil jeg føye til at Vidkun Quisling ikke var den han ble dømt for å være. Men han var den beleilige redningsplanke for Arbeiderpartiet, som skapte ham om til en stor syndebukk for å dekke over det forræderi de ansvarlige myndigheter hadde begått ved å la forsvaret forfalle og ved ikke å mobilisere de norske styrker før landet alt var besatt. Det vil stå som en historisk merkverdighet at Arbeiderpartiet fikk regjere også etter krigen. At Einar Gerhardsen & Co. gjorde en god jobb for å plastre på deres dårlige samvittighet, forandrer ikke det faktum at de begikk mer enn et justismord den morgen Vidkun Quisling ble skutt på Akershus festning. Dobbeltmoralen har fulgt Arbeiderpartiet som en skygge helt siden dynamitten ble lagt i borehullene og skapte en depresjonstid hele landet led under.

Leif Karlung

Norsk Komm. . . .

(forts. fra side 1)

det tas avstand fra ekstreme grupper må det gjøres begge veier,» sier medlemmene.

Ansatte i Oslo Sporveier, som hører inn under Norsk Kommuneforbund, har tidligere latt Farre og Hadland føre sin kamp alene. Under lagmannsrettsaken mot dem trådte likevel noen modige kolleger frem og støttet dem på vesentlige punkter. Og etter den meningsløse streik har stadig flere protestert mot fremferden.

I Aftenpostens aftennummer lørdag 10. desember løsner et av medlemmene, Alf Pettersen, på tungebåndet. Under overskriften «Skal folkedomstolen seire?» skriver han:

«Hvis noen skal sparkes fra arbeidsplassen, må første betingelse være at saken blir forsvarssvarlig behandlet. Det ble den ikke i dette tilfelle, som gjelder Farre, Hadland og Sporveiene. Vi har i vår forening alltid to møter, ett om formiddagen og ett om kvelden. Allerede etter første møte ble det bestemt at Farre/Hadland skulle sparkes. Det passet ikke styret å vente til alle var blitt spurt. Det ble slik på grunn av et svakt styre, som lot seg presse.

Det gjør ikke saken noe bedre om det i dag står 2.000 bak. Streiken er etter mitt syn ikke annet enn et dårlig kamuflert press på Høyesterett. Den som tror Høyesterett lar seg presse, blir uten tvil skuffet.

Lovendringer skjer i Stortinget. Høyesterett har ingen myndighet til å forandre våre lover. Dens oppgave er å tolke lover, det må vi ha klart for oss. Når sporveisbetjeningen følte seg tråkket på tærne på grunn av TV-programmet, skulle saken være anmeldt til rettsvesenet i stedet for å sette ned en folke-domstol. Her går man til det skritt å nekte å bøye seg for dommen. Vi må respektere dommen enten vi liker den eller ikke.»

Jeg betviler . . .

(forts. fra side 3)

jeg forøvrig forvisset om ved selvsyn på Universitetet, da en juridisk medstudent som senere ble politimester i Oslo, skrøt av å ha sparket en hirdmann som lå bevisstløs, i skrittet. Så i mai 1941 var jeg igjen i partiets kartotek og ble der ut okkupasjonen.

Men når det er sagt må det være tillatt å nevne at jeg reiste skriftlig kritikk mot Quislings nevnte lov den gang den ble kunngjort i Fritt Folk, samtidig med offisersarrestasjonene. Kritikken ble gjentatt da partiet senere ønsket min deltakelse i særdomstol. Og jeg dristet meg til ved personlig besøk hos Quisling å kritisere at han tillot Hir-

den bli dresset opp i Badoglios uniformer. Min nåværende kritikk er således langt fra fersk. — Men at Quisling handlet av fedrelandskjærlighet er aldri bestridt av meg. Redaksjonen har således ikke grunnlag for — på det punkt — å skille mellom oppfatning hos de fleste NS-folk og hos meg.

Leiv Storhaug

Hvis Leiv Storhaug i sin artikkel i Morgenbladet tydeligere hadde understreket det faktum at han ikke betviler Quislings gode hensikter ved regjeringdannelsen i 1940, hadde vi ikke i samme grad ansett det nødvendig med en avstandstagen.

Ellers ber vi Storhaug lese avslutningen av sin artikkel om igjen. Han vil da se at den meget lett kan oppfattes som en påstand om at forfatteren gjør krav på å tale på vegne av flertallet av NS-folk.

Med uttrykket skader vår sak» mener vi at Storhaug ved på rent formal-juridisk grunnlag (som i og for seg kan være tvilsom nok) kategorisk å slå fast at Quisling begikk forræderi i 1940, har skadet NS-folks alminnelige anseelse. Folk som etter den tid fulgte ham, skulle altså ha godkjent et forræderi og ville dermed selv kunne anses som forrædere. «Vi vet alle at det motsatte var tilfelle. Når vi fulgte Quisling i årene etterpå, var det fordi han i 1940 uredde og uten hensyn til personlig bekvemmelighet tok et initiativ for å redde vårt folk fra tysk dominans og undertrykkelse.

Red.

I 33 år . . .

(forts. fra side 5)

der Thomassens oppsummering og avsluttende bemerkninger. Vi finner ikke et fnugg av betenkelighet over domsresultatet: det hele fremstilles som en helt korrekt, rimelig og nødvendig begrensning i ytringsfriheten. Denne metode: å kriminalisere ytringer som kritiserer den norske form for «demokrati», ble oppfunnet av krigstidens «illegale grupper», videreført under «rettsoppjøret». Metoden har vist seg «å ha livets rett» etter dette uttrykks definisjon hos denne ukritiske, svorne tilhenger av etterkrigstidens norske form for demokrati: en metode som hittil har kunnet praktiseres i 33 år og som effektivt har satt munnkurv på den som f.eks. ville imøtegå formentlige urettferdige og usanne beskyldninger fremsatt av «rettsoppjørets» aktører, dommere, forsvarere og vitner — senere beskyldninger av denne art fremsatt i skolens lærebøker, i tidsskrifter og aviser.

I det hele tatt finnes det, såvidt jeg kan se, atskillig flere farer som truer «reell ytringsfrihet» en dem fylkesråd Thomassen ønsker å se. De tiltak som skulle ha til hensikt å fore-

bygge skadevirkninger som oppstår ved misbruk av ytringsfriheten, praktiseres selektivt eller vilkårlig. I enkelte tilfeller praktiseres de for strengt. I andre tilfeller søker de mer å beskytte den som misbruker ytringsfriheten fremfor å beskytte den som ble skadelidende ved misbruket. Denne min bokanmeldelse er etter eget skjønn intet misbruk av ytringsfriheten. Ikke desto mindre finner jeg det riktig å undertegne med pseudonym.

Litteratus

INO kan bidra . . .

(forts. fra side 5)

kan være meget nyttige, forutsatt at man virkelig vil ha alt med. Selv synes jeg at Odd Melsoms bøker er meget interessante, og de har gitt meg ny viden om et emne som har opptatt meg over et lengre tidsrom.

På flere måter har man hatt en følelse av at enkelte har sett på disse fem årene som en slags «ekte holdning» i vår historie. iallfall har man vanligvis ignorert også det som eventuelt måtte ha hatt positiv verdi i det arbeide NS-folkene gjorde. Odd Melsoms bok har et par artige eksempler på dette. På slutten av krigen, forteller han, innførte Nasjonal Samlings styre barnetrygden. Den ble øyeblikkelig opphevet etter at krigen var slutt. Senere ble den lansert av Det norske arbeiderparti — og gjennomført. Men det har naturligvis aldri vært referert til den etter 7. mai 1945 — før Odd Melsom gjør det nu.

Et hovedpunkt i Melsoms bok er altså som tittelen sier — å vise NS' holdning til Fagorganisasjonen. I meget er denne bok en dokumentasamling. Særlig flittig sitterer Odd Melsom fra det blad han selv redigerte, Norsk Arbeidsliv, et slags organ for både arbeidere og arbeidstagere. Han hevder at NS-ledelsen berget fagorganisasjonen gjennom krigen, slik at den kunne overleveres ubrudd da forholdene endret seg. En nyskaping innenfor LO under okkupasjonen var en såkalt presse- og informasjonsavdeling. Odd Melsom satt som leder av denne gjennom flere år. Men den kjensgjerning ble fullstendig ignorert av de nye menn i LO. Og da i september 1946 ideen ble lansert som en nyhet, het det: «Mann og mann imellom ble det mange ganger før krigen snakket om at Landsorganisasjonen burde få en presseavdeling(. . .) Men først etter krigen ble tanken realisert(!) idet LO gikk til opprettelse av en presse- og informasjonsavdeling.»

Det er bl. a. slike opplysninger som får en til å mene at Instituttet for Norsk Okkupasjonshistorie kan bidra til å skape de nødvendige nyanser i det bilde som vi skal forsøke å danne oss av det tidsrom som jeg har behandlet i denne artikkel, og med utgangspunkt i Odd Melsoms nye bok «Nasjonal Samling og Fagorganisasjonen».

ANNONSE

HVORFOR BLE DE NS-MEDLEMMER?

Jens Bjørneboes roman «Under en hårdere himmel» kommentert av Kjell Aspaas. Heftet (24 sider) fritt tilsendt mot kr. 5,— i ubrukte frimerker fra Kjell Aspaas, Frognerhagen 13, 3700 Skien. Mitt forlag.

HAR DU EN SKRIVEMASKIN TIL OVERS?

Delvis arbeidsufør frontkjemper ville være meget takknemlig om noen kunne stille en brukt skrivemaskin til hans disposisjon. Billett merket «141» til Folk og Lands ekspedisjon.

FRONTKJEMPER, SKRIV TIL MEG!

Yngre mann i Trondheim, som er meget interessert i NS-folks sak, vil gjerne komme i direkte eller brevlig kontakt med frontkjempere for å høre mer om hva de opplevde. Skriv til billett merket «142», Folk og Lands ekspedisjon.

REISER DE GJENNOM NORD-TRØNDELAG?

Holmset Pensjonat, beliggende ved riksv. 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos: Et sted for ferie og overnatting. Rimelige priser, Heimtrivelegt og godt stell. Åpent hele året. Vi har også campingplass, hytter, caravanplass og mange muligheter for friluftsfolk. Velkommen for kortere eller lengre opphold. Post: 7823 Sjøåsen. Tlf.: Namdalseid 906.

ORDET

Av Alf Vattekar

Hør dette ord av Luther: Når Herren vil straffe eller ganske ødelegge et folk, tar han først bort alle de gudfryktige og sanne lærere og predikanter, de gudfryktige regenter og råd, de fornuftige og prøvede krigere og andre ansette menn. Så blir pøbelen trygg og tilfreds driver all slags kåthet, spør ikke mer etter ren guddommelig lære, men forakter den, akter hverken straff eller tukt eller ærbarhet, driver all slags synd og skam. Av det igjen følger et vilt, rått og djævelsk vesen, som ikke kan vare lenge.

Og da kommer dommen.

Herre: Komme ditt rike! Amen.

Alf Vattekar

Germansk landtjeneste . . .

(forts. fra side 3)

te laget. Dette ble det imidlertid ganske snart rettet på.

Like etter ankomsten fikk de norske ledere presentert et ønske om at Hitler-Jugends skole- og læringsprogram skulle gjennomføres i leirene, og dette var allerede godtatt av de nederlandske og flamske ledere. Våre ledere nektet likevel kategorisk å godta dette, og HJ droppet deretter hele idéen, også når det gjaldt nederlenderne og flamlenderne. Bortsett fra det jordbruksfaglige, prøvet Hitler-Jugend senere overhodet ikke å øve noen innflytelse på hvordan de norske leirene ble ledet og drevet.

Sommeren 1943 etter et års innsats reiste hele kontingenten tilbake til Norge igjen. En del av de unge ville gjerne fortsatt innsatsen i Wartheland, men det gikk ikke NSUF med på. I mellomtiden var Norsk Landtjeneste opprettet, og dersom man ville tilbake til leirene i Tyskland, ble det forlangt at man først måtte tibringe et år i en landtjenesteleir i Norge. Da dette året var gått, var det under enhver omstendighet ikke lenger aktuelt å returnere, viste det seg jo.

Samtidig som den første kontingent vendte hjem, skulle en ny avsted. Våren 1943 hadde det meldt seg langt flere til Germansk Landtjeneste enn året før, og over 400 jenter og gutter var plukket ut. Bare 50 av dem kom avsted. Grunnen var at svenskene etter de tyske tilbakeslag i øst plutselig følte seg «modigere» og nektet gjennomreise for flere etter at den første 50-mannsgruppen var reist. Fra tysk side ble det foreslått å sende de resterende vel 350 med båt, men NSUF fant at det var å utsette de unge for en stor risiko.

Noen av de 50 opplevde å få komme i en meget spesiell leir, der norske, danske, nederlandske, flamske og baltiske ungdommer bodde og arbeidet sammen. Denne leirens forhistorie er ganske interessant. SS Reichsjugendführung hadde overfor Reichsjugendführung gitt uttrykk for at man var misfornøyd med Germansk Landtjenestes oppdeling i suverene nasjonale avdelinger. SS-ledelsens forslag var — og den presset ganske hardt på — at leirene i annet innsatsår skulle være «blandede» og stå under tysk ledelse. Reichsjugendführung sto jo prinsipielt på et nasjonenes Europa» og var lite begeistret for denne tanken, men forhørte seg likevel om hvordan NSUF stilte seg til den.

Våre ledere nektet selvfølgelig å akseptere noe slikt, men da Reichsjugendführung av taktiske grunner trengte noe å «slenge i» SS Reichsjugendführung, fremkom det tilslutt allikevel et slags kompromiss: Det skulle i innsatsåret 1943/44 opprettes én slik leir som et forsøk. Den skulle ha norsk leirleder og være underlagt det norske kontor i Polen. Løsningen er forsåvidt typisk for den respekt HJ's ledelse under krigen viste for Norge og for vår vilje til å hevde norsk selvbestemmelsesrett.

De norske grupper som deltok i Germansk Landtjeneste, var mønsteravdelinger som vant meget stor respekt. Bare rent unnagelsesvis oppsto det problemer med de unge som deltok — det overveldende flertall var prektige jenter og gutter som oppførte seg vel på alle måter. Med heder og verdighet representerte de sitt land i en vanskelig sammenheng og i en enda vanskeligere tid, og det var ikke uten grunn at NSUF i Det europeiske Ungdomsforbund fikk seg overdratt ledelsen av avdelingen for «Bauerntum und Landdienst». Om disse ungdommers gode hensikter i mellomtiden er gjemt og glemt, så var deres innsats like fullt nyttig nok for Norge i den tid den fant sted.

Johs.

BESTILLINGSSEDDEL FOR MELSON'S BØKER

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO),
postboks 924 — Sentrum.
OSLO 1

- Jeg bestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» til en pris av kr. 80,— pr. stk.
- Jeg bestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 125,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn:

Postadresse:

Sett kryss ved den bestilling som passer.

*) Stryk det som ikke passer.

Ny rekord: Kr. 10.430,— i «støtteannonser»

«Fullt hus», dvs. 49 «støtteannonser», har denne gang bragt oss kr. 10.430,—, og det er en flott ny rekord. Hjertelig takk til alle.

I forbindelse med fornyelsen av kontingenten ved årsskiftet er det ekstra mange som samtidig betaler for «støtteannonser», og vi har derfor akkurat nå en hel del «på lager». Kvitteing vil komme i de nærmeste nummer.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

K., Mosjøen 50,—	L., Torvik 60,—	O., Haugesund 60,—	H., Hamar 110,—	H. H. A., Oslo 100,—
M., Steinkjer 50,—	M., Langevåg 100,—	F., Haugesund 50,—	J., Våler i S. 110,—	M. S., Oslo 110,—
H., Verdal 75,—	A., Vadheim 250,—	K., Hafersfjord 50,—	J., Lørenskog 50,—	E. H., Oslo 950,—
O., Levanger 100,—	E., Bergen 150,—	F., Flekkefjord 60,—	O., Asker 50,—	Ø. M., Oslo 250,—
N., Viggja 60,—	B., Hop 50,—	I., Vågsygd 50,—	B., Hosle 60,—	C. L., Oslo 60,—
M., Røros 60,—	J., Etne 60,—	R., Hornnes 60,—	J., Askim 50,—	F. H., Oslo 150,—
A., Surnadal 460,—	F., Haugesund 60,—	O., Bø i T. 50,—	E., Moss 60,—	I. V., Oslo 100,—
		O., Sandefjord 60,—	S., Rakkestad 60,—	E. L., Oslo 300,—
		A., Tønsberg 150,—	G., Sarpsborg 50,—	T. D. L., Oslo 60,—
		A., Holmestrand 60,—	C., Halden 60,—	J., Åkarp, Sverige 60,—
		E., Fagernes 5 000,—	O. V. H., Oslo 180,—	A., Reykjavik 120,—
		J., Vinstra 100,—	E. H., Oslo 50,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Er lederskap en uting?

Vi er selvfølgelig helt ute på jordet når vi fremdeles mener at enkelte mennesker er bedre utstyrt med lederegenskaper enn andre. For å gjøre denne innrømmelse enda verre, er vi villige til å bekjenne enda en ting: Vi tror faktisk at vårt folk trenger ledere til mange oppgaver og på mange plan, og at vi andre som kanskje ikke har disse lederegenskaper, bare kan ha fordel av at slike folk slipper til og får gjort den gjerning naturen har rustet dem ut for. Men dette er selvfølgelig et håpløst reaksjonært standpunkt.

Når det gjelder kampen mot alt som heter lederskap, går i disse dager særlig visse skuespillere foran.

Først ute var Regionteatret i Telemark, der personalet heltmodig lover å legge ned arbeidet og blokkere alle stillinger dersom noen blir utpekt til å lede teatret. Hva ville da skje med trivselen på arbeidsplassen og alle de lange, koselige almannamøtene? At publikum er svært lite fornøyd med dette teatrets innsats, har selvfølgelig ingen ting med saken å gjøre.

Hva man nå ellers kan si om ham, så har ihvertfall Toralv Maurstad gjennom en del år bevist at han kan lede et teater, og den evnen er det jo ikke alle teatersjefer som har. Han stiller store krav, både kunstnerisk og arbeidsmessig, og han har dessuten greid å gjøre publikum interessert i sitt teater. Men disse ting kan vel umulig henge sammen?

Så er da Maurstad blitt utnevnt til sjef for det teater som skulle være vårt viktigste og derfor har «national» i navnet. Men det oppfatter et flertall av skuespillerne som en fornærmelse. Tenk, dere! En teaterleder som vil lede teatret, som faktisk vil noe i jobben! Og som endatil driver publikumsfrieri! En slik mann vil man ha seg inderlig frabedt.

Men skuespillerne er slett ikke alene om slike progressive og fremtidsrettede synspunkter. Sterke krefter er på de fleste steder i årvaaken beredskap for å hindre at noen «stikker seg frem». Kan kun om én ting i verden de enes, at hver en storhet skal styrtes og stenes.

Kanskje har det norske folk stelt seg så ille at det ikke fortjener ledere som virkelig er det.

«Under en hårdere himmel»

Lektor Kell Aspaas i Skien har på eget forlag utgitt et lite hefte, der han kommenterer Jens Børneboes roman «Under en hårdere himmel». Romanen behandler som kjent en NS-families skjebne på en måte som forteller om forståelse for våre standpunkter og problemer, og Aspaas' kommentarer er skrevet i den samme positive ånd. Vi tror derfor våre lesere vil ha glede og utbytte av å lese dette heftet, som kan fåes tilsendt for en billig penge ved henvendelse direkte til forfatteren. Se annonsen på side 6.

I 1940 ble . . .

(forts. fra side 5)

mot offiserene med trusler om å skyte hvis de ikke fikk lov å gå hjem. Eller de sprengte legekantorene i jakten etter falske legeattester for rygg og mage.

Og beviset for at dette er sant, er bl. a. dette: Den 17. mai, på landet nasjonaldag, gjorde I. R. 14 mytteri i Mo i Rana, retta børsene mot offiserene og fikk gå hjem. (Litt.: Kaptein, professor Tage Ellinger: Den forunderlige Krig, Gylvendal, København 1960).

Hva er så bestemmelsene i den gamle loven for slik adferd i krig? Jo, den skal straffes med «fengsel fra fem år inntil livstid eller med døden». Hvorfor ble det ikke noe av det, da,

Inger Louise Valle? Da ville vi jo fått virkelig store krigskirkegårder, da, med alle de som svek sitt fedreland etter at han Halvdan Koht og ho Unni Diesen var gått til «stille mobilisering».

Arne Arnes

Ny fremgang . . .

(forts. fra side 3)

at frafall f. eks på grunn av dødsfall er trukket fra. Også samtlige andre fylker unntatt ett har hatt økning i abonnenttallet i løpet av året.

Antall nytegninger som kommer inn ved begynnelsen av det nye år, tyder på ny vekst for vår avis i det år vi nå er gått inn i.

Danmarks SF-leder forfulgte gamle NS-medlemmer, men var selv nasjonalsosialist under krigen

Etter at formannen i Sosialistisk Folkeparti i Danmark, Gert Petersen, i lengere tid har «kastet skitt» på gamle- og nynasjonalister viser det seg at han selv har vært medlem av DN-SAP. Senere ble han også fremmet til NSU-fører for partiets ungdomsorganisasjons avdeling i Nykøbing.

Det var den ikke ukjente Erik Haaest som avslørte ham.

I en lederartikkel i «Ny-Revi-

sion»/«Nationaltidende» heter det: «Gert Petersen har vært nazist under krigen. Det er en ærlig sak, hvis det er skjedd ut fra nasjonale idealer. Det er også en ærlig sak å endre mening. Men det er hyklerisk og forbrytersk å skjule sin fortid og sørgar misbruke den til å knekke andre. Gert Petersen har kjempet seg til topp i dansk politikk. Han kunne vært medvirkende til at forfølgelsen av hans fordums

meningsfeller forlengst var blitt stoppet. Han har gjort det motsatte. Han har vært en hykler. Derfor avslører vi ham idag. Hvis det er noen rettferdighet til i Danmark må han nå sparkes fra sin taburett. Ikke fordi han var nazist. Men fordi han fornekter sin fortid. Fordi han ikke stod frem som en ærlig mann og sa: Som gammel nasjonalsosialist ser jeg idag på tingene med andre øyner.»

Nå skal Sadats . . .

(forts. fra side 2)

nen og dens allierte i Mellom-Østen vil gjøre alt de kan for å legge hindringer i veien. De røde herrer er ikke primært interessert i å løse problemer, men i å gjøre maksimalt bruk av problemene til egen fordel. De som nå legger stor vekt på å bryte ned Sadats anseelse og så tvil om hans statsmannsevner, er i virkeligheten med på å tjene den røde maktpolitikk.

Den nye statens navn er BaphuthaTswana, der tswana-folket har sin hjemstavn. For nær et år siden ble Transkei, det første frie «hjemland», etablert.

Det har vært en innvending mot «hjemlands»-politikken at den gikk utenom problemet med større selybestemelsesrett for de sorte i byene, men en utvikling også på dette område ser altså ut til å komme i gang.

P. Sjømann dømt . . .

(forts. fra side 1)

fartstid bak seg sier i en kommentar til dommen: «Hvis det ikke er noen tilleggsstraff å miste sitt fartstidsgrunnlag som opp igjennom årene betyr tap av titusener av kroner, hva er da straff? Jeg kjenner ikke denne lov noe større, men jeg kjenner mange sjøfolk som er straffet for kriminelle handlinger under krigen, men som likevel får den fulle trygd. Er det ikke da en forskjellsbehandling å dømme mannen ut fra en «landssvikdom»?»

Det var H.r.advokat Albert Wiesener som førte saken for sjømannen. I en kommentar til dommen sier H.r.advokaten til «Verdens Gang»: Jeg er naturligvis skuffet over at feilgrep som våre lovgivere begikk etter frigjøringen skal avle urettferdigheter 30 år senere. Men de er ikke mere enn menesker, rikets øverstedommere heller. Jeg mener at Høyesterettsdommere nå hadde anledning til å vise at prinsippet om likhet for loven

skal tas alvorlig i en rettstat. Ikke minst når det gjelder en upopulær liten gruppe.

Setningen om likhet for loven er den viktigste av alle rettsgrunnsetninger. Det er den som beskytter individet mot maktmisbruk, og som skiller oss ut fra kollektivstatens rettsforestillinger. Så lenge Norges Høyesterett ikke vil skjønne dette, er vi fortsatt på det rettslige glideplanet fra krigens tankegang.»

Harald Tusberg var et meget . . .

(forts. fra side 1)

«Jeg tenker ofte på hvordan Vidkun Quisling ville virket i i fjernsyn i stedet for radio, da han marsjerte inn her på Marienlyst, med Knut Gribb-frakk og pistol og vilt blikk. Bevare oss alle for hans karisma.»

Som det er vel kjent, talte ikke Quisling fra Marienlyst, men fra NRK's gamle studio i Roald Amundsens gt., men hvorfor skulle vel Tusbergs «erindringer» være mer nøyaktig på dette punktet enn på de andre?

Strauss vil ikke . . .

(forts. fra side 1)

bilde av forholdene. Ved hjemkomsten sa han så klart og greit fra om at forholdene i landet langt fra er slik som den såkalte «verdensopinion» vil ha det til.

Men slikt har en «ansvarlig» politiker selvfølgelig ikke lov til å si, så nå vil nok Strauss i enda større grad enn før bli skyteskive for de røde og rødt-påvirkede forståelsegøiere som er dirigentene bak den påståtte «verdensopinion».

Mer sort . . .

(forts. fra side 2)

Et nytt selvstendig «hjemland», der de sorte har full suverenitet, ble opprettet 6. de-

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 914 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

SVEIN BLINDHEIM: NORDMENN UNDER HITLERS FANE Kr. 58,—

FRODE HALLE: FRA FINLAND TIL KAVKASUS Kr. 44,—

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND Viking Boktrykkeri, Oslo